

10 e Kamer

Nr. 171/07
VAN HET PARKET

Nr. C1139 lw
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

28 januari 2010

not. VU 66.24.1076/00 van het Openbaar Ministerie

en de burgerlijke partijen:

1. vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, gevestigd te
2. **College van burgemeester en schepenen van** met burelen gevestigd te

tegen:

Nr. zonder beroep,
geboren te op , wonende te

beklaagde,

verdacht van:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, §1-1° (en §3), 146 lid 1-1°, 146 lid 3-4, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08 juni 1999; hierna Stedenbouwdecreet 1999) de bij artikel 99, §1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in stand te hebben gehouden welke zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werden uitgevoerd nl. door op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan het het instandhouden van een overdekt terras vervaardigd uit hout en glas en verankerd in het voelpad en een frituur vervaardigd uit metaal en verankerd in het voetpad op de parking van de illegale constructies gelegen zijnde volgens het Gewestplan in een parkgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146 lid 3 en 4 van bovenvermeld stedenbouwdecreet (ingevoerd ingevolge artikel 7 decreet 4 juni 2003 – B.S. 22 augustus 2003),

te ononderbroken in de periode gaande van 1 mei 2000 tot 9 augustus 2005.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 12 januari 2007, 11de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde tot een geldboete van € (500, gedeeld door 40,3399 verhoogd met 1.990 opdecimen en aldus gebracht op) 2.478,94 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden en tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op € 73,01, meer een vergoeding van € 25.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer € 25 bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd en aangevuld tot op heden, bedrag vermeerderd met vijfenveertig decimen, zij een bedrag van één keer € 55.

Verklaart de herstellvordering van onontvankelijk.

Ontvangt de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur doch stelt vast dat ze zonder voorwerp valt.

Ontvangt de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van doch stelt vast dat ze zonder voorwerp valt.

Ontvangt de burgerlijke vorderingen van en van haar college van burgemeester en schepenen en verklaart beiden gegrond in hiernavolgende mate.

Veroordeelt beklaagde tot betalen van een provisionele schadevergoeding aan van €1.

Veroordeelt beklaagde tot betalen van een provisionele schadevergoeding aan het college van burgemeester en schepenen van van € 1.

Wijst het meergevorderde af als ongegrond.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

- op 23 januari 2007 door de beklaagde,
- op 23 januari 2007 door het openbaar ministerie.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 18 december 2009 in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester voor meester beiden advocaat te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de burgerlijke partijen in hun eis bij monde van meester advocaat te

1. De hogere beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. Zowel in het Stedenbouwdecreet 1999 (artikel 146) als sinds 1 september 2009 in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), komt parkgebied voor in de lijst van ruimtelijk kwetsbare gebieden (artikel 1.1.2, 10°, a), 11) VCRO). Het te last gelegde onder de enige telastlegging bestaat in de instandhouding van wederrechtelijke handelingen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, wat op grond van samenlezing van de artikelen 4.2.1, 1°, a), 6.1.1, 1° en 6.1.1, derde lid VCRO sinds 1 september 2009 nog steeds een misdrijf is.

3. Het te last gelegde betreft een wanbedrijf dat zich situeert tot 9 augustus 2005. Sindsdien is nog geen verjaringstermijn van vijf jaar verstreken, zodat het verval van de strafvordering door verjaring nog niet is ingetreden.

4.1 Het opsporingsonderzoek werd opgestart naar aanleiding van een brief van een zogenaamde seizoensverblijver aan de burgemeester van die zich beklaagde over de wildgroei van de opgestelde terrassen langs (stuk 15, strafdossier); deze brief werd op 24 april 2000 overgemaakt aan de politie te (stuk 8, strafdossier). In het aanvankelijk proces-verbaal werd vastgesteld dat aan de een frituur met gesloten terras was geplaatst, beide verankerd in het voetpad. Een politieambtenaar van de politie begaf zich op 13 juli 2004 naar de plaats waar de constructies zich bevonden en stelde vast dat de frituur nog in uitbating was en uitgebaat werd door de beklaagde, samen met haar echtgenoot

De politieambtenaar won inlichtingen in bij de dienst stedenbouw van waar hem gemeld werd dat de dienst slechts over een kleine kopie van het gewestplan beschikte, waarop het moeilijk was om het waar de frituur zich bevond, te situeren. Volgens inlichtingen van die dienst lag de bewuste frituur in natuurgebied (stuk 2, strafdossier). Volgens inlichtingen ingewonnen bij de toenmalige afdeling ROHM van de Vlaamse overheid, lagen de constructies volgens een nieuwe opmeting deels in woongebied, deels in reservatiegebied en was de inbreuk gesitueerd vlakbij de grens van het natuurgebied (brief van 14 september 2004, stuk 5, strafdossier). Volgens de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die bij het parket werd ontvangen op 27 april 2001, was de bouwovertrading gelegen in parkgebied (stukken 20-21, strafdossier).

Bij brief van 27 juni 2006 deelde de toenmalige afdeling ROHM van de Vlaamse overheid aan het openbaar ministerie het volgende mee (stuk 45 strafdossier): "Het bouwmisdrijf is volgens het gewestplan K.B. 06.12.1976 gelegen in parkgebied (met overdruk reservatiegebied), palend aan natuurgebied. Een reservatiegebied is een gebied dat wordt aangeduid boven een andere bestemming. Eigenlijk is de hoofdbestemming de kleur van het gewestplan, maar er

moet rekening gehouden worden met het feit dat het gebied ook gereserveerd wordt voor andere werken. In concreto betekent dit uitbreiding van de pier, havengeul. De hoofdkleur is parkgebied wat kwetsbaar gebied is.

Maar gelet op de bestemming van het Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan M.B. 19.09.2005), dat zich boven het gewestplan stelt en aldus hier momenteel van toepassing is, liggen de kwestieuze constructies in centrumgebied voor dagrecreatie".

4.2 De beklaagde verklaarde op 24 april 2000 onder meer (stuk 17, strafdossier): "Sedert april 1997 ben ik uitbaatster van de frituur (...). Toen ik de zaak heb overgenomen stond de frituur en het terras reeds geplaatst door de vorige uitbater. Zowel de frituur als het terras zijn geplaatst om te blijven staan. Ik wist niet dat er voor het plaatsen van dergelijke frituur en terras een bouwvergunning nodig was. Eveneens wist ik niet dat de bouwinkreuk overgaat op de nieuwe uitbater. Ik zal zo spoedig mogelijk een regularisatie aanvragen en de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen afwachten."

5. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat de bestemming van het gebied waar de constructies gelegen waren, parkgebied betrof, zijnde, ook nog sinds de inwerkingtreding van het VCRO op 1 september 2009, ruimtelijk kwetsbaar gebied. Uit dezelfde gegevens blijkt dat voor de constructies geen bouwvergunning of stedenbouwkundige vergunning bestond. De beklaagde, die de constructies overnam en zelf niet verantwoordelijk was voor de oprichting ervan, heeft de constructies in stand gehouden; er was sprake van wederrechtelijke instandhouding van de illegale constructies. Deze feiten dienen de beklaagde, die in de bewuste periode de frituur met het terras uitbaatte, te worden toegerekend.

Het hof is van oordeel dat het te last gelegde de beklaagde ook verwijtbaar is, nu het bestaan van de door haar ingeroepen schulduitsluitende onoverwinnelijke rechtsdwaling weerlegd wordt door haar eigen verklaring van 24 april 2000 waarin zij het aanvragen van een regularisatievergunning aankondigde; uiterlijk op die datum wist zij dat de bewuste constructies onvergund en wederrechtelijk waren, zodat zij alleszins vanaf dan de onvergunde constructies wetens en willens in stand hield en er geen sprake van enige dwaling meer kon zijn. Bovendien is de bestemming van het gebied voor de beoordeling van dwaling terzake zonder enige relevantie, nu pas ingevolge het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003, in werking getreden op 22 augustus 2003, de strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken niet geldt voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden; op 1 mei 2000 – datum waarop het te last gelegde een aanvang nam – was de instandhouding strafbaar ongeacht de bestemming van het gebied.

6. De beklaagde heeft wetens en willens gedurende lange tijd een wederrechtelijke toestand in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij totaal ondergeschikt gemaakt aan haar eigen financiële belangen. Slechts een geldboete, zoals hierna bepaald, vormt een passende en aangewezen bestraffing van aard deze beklaagde te doen inzien dat zij zich in de toekomst strikt aan de voor deze

materie geldende voorschriften dient te houden. De feiten werden gepleegd deels vóór 1 maart 2004, deels na 28 februari 2004, zodat de geldboete in euro dient uitgedrukt te worden; de eerste rechter liet na te vermelden of de geldboete in euro of franken werd uitgedrukt, doch gelet op de aangewende omrekening door deling met 40,3399 blijkt ten onrechte de geldboete nog in franken te zijn uitgedrukt.

In het voordeel van de beklaagde houdt het hof rekening met haar gunstig strafrechtelijk verleden, het tijdsverloop sedert de feiten en het feit dat inmiddels het herstel werd gerealiseerd, zodat het hof een lagere geldboete dan bepaald door de eerste rechter oplegt.

7. De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van _____ geënt op de enige telastlegging, is zonder voorwerp geworden, gelet op de inmiddels gerealiseerde verwiidering van de constructies. De herstellvordering van _____ is onontvankelijk, gezien dit geen overheid betreft die dit herstel kan vorderen.

8.1 _____ vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen" en het "college van burgemeester en schepenen van _____ stelden zich elk afzonderlijk burgerlijke partij en vorderen de betaling van een provisionele schadevergoeding van € 1, meer de gerechtelijke intresten en de rechtsplegingsvergoeding.

8.2 De vordering gesteld door "het college van burgemeester en schepenen van _____ is onontvankelijk, nu het college terzake geen rechtspersoonlijkheid en handelingsbevoegdheid heeft.

8.3 De vordering gesteld door _____ vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen" is ontvankelijk, doch ongegrond.

_____ heeft nooit bezwaar gemaakt tegen de constructies, doch heeft integendeel steeds concessies tegen betaling van een concessieprijs toegestaan.

Uit de door de burgerlijke partij in eerste aanleg overgelegde stukken, blijkt dat de voorganger van de beklaagde in de uitbating van de frituur, al op 10 september 1984 van het college van burgemeester en schepenen van _____ een concessie voor het uitbaten van een frituur op _____ bekwaam, tegen een bedrag van 203.000 fr (€ 5.032,24). Deze concessie werd na een openbare aanbesteding bij besluit van 9 december 1996 van het college van burgemeester en schepenen van _____ opnieuw aan de voorganger van de beklaagde toegekend, tegen een bedrag van 455.000 fr. (€ 11.279,16). Bij brief van 5 mei 1997 deelde de voorganger in de uitbating aan het college mee dat hij zijn concessie had overgedragen aan de beklaagde. Het college ging akkoord met deze overdracht, mits het aanhouden van hetzelfde concessiebedrag en de andere concessievoorwaarden, waaronder de beëindiging van de concessie op 31 december 2002. Vanaf 1 januari 2003 heeft de

_____ waarop de frituur werd uitgebaat, in concessie overgedragen aan _____ Bij vonnis van 30 mei 2001 van de

rechtbank van koophandel te met als partijen
vertegenwoordigd door haar college, als hoofdeiseres en de
beklaagde als hoofdverweerster, werd veroordeeld tot
terugbetaling van 893.909 fr. (€ 22.159,43) concessierechten aan de
beklaagde en werd gezegd voor recht dat de door
uitgevaardigde concessievoorwaarden voor de frituuruitbating niet
verbindend waren voor de beklagde; dit vonnis heeft kracht van gewijsde
verkregen. Uit de gehele procedurebundel, die door de burgerlijke partij
werd overgelegd, blijkt dat nooit de bestemming van het gebied waar de
frituur zich bevond ter sprake is gekomen, laat staan enig punt van
betwisting vormde, evenmin als het niet-vergund karakter van de
bestaande constructies. De betwisting tussen partijen sloeg steeds enkel
op de betaling van de concessierechten en aan wie deze dan wel dienden
te worden betaald.

geeft nergens aan welke schade zij leed als gevolg
van het misdrijf, laat staan dat zij hiervan het bewijs levert.

8.4 Gelet op het verloop van de tijd sedert de feiten en het feit dat
mogelijke benadeelden zich reeds burgerlijke partij stelden, valt niet aan te
nemen dat er nog andere mogelijke benadeelden zijn, zodat het hof de
burgerlijke belangen niet verder ambtshalve aanhoudt.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de hiervoor aangehaalde artikelen en op de artikelen:
2, 3, 38, 39, 40, 41 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 212 van
het Wetboek van Strafvordering,
11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door
artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in
de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in
artikel 78 van de Grondwet,
5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen
van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7
februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3
van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het
koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk
besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd
door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over
beslissende:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een geldboete van € 300, vermeerderd met 45 deciemen € 1.650 bedragend,

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot in eerste aanleg op € 73,01 en in beroep op € 120,65,

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimes, aldus gebracht op € 137,50 te betalen aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundia inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van
ontvankelijk doch zonder voorwerp,

verklaart de herstellvordering van onontvankelijk,

verklaart de vordering van de burgerlijke partij "college van burgemeester en schepenen van onontvankelijk,

verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk, doch ongegrond,

zegt dat de burgerlijke partijen zelf de kosten van hun stelling zullen dragen.

|

Kosten eerste aanleg:	€ 73,01
Kosten beroep:	
Afschriften:	€ 28,50
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 51,18
	<hr/>
	€ 109,68
+ 10 % :	€ 10,97
	<hr/>
Totaal :	€ 120,65

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **28 januari 2010** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier